

## Arrest

nr. 279 404 van 25 oktober 2022  
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. RAHOU  
Vlasmarkt 25  
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

### DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 24 april 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 26 maart 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 augustus 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 september 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. RAHOU, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 26 maart 2022 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

*“Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ Regio Turnhout op 26.03.2022 en in deze beslissing werd rekening gehouden met haar verklaringen.*

Aan Mevrouw, die verklaart te heten:

Naam: [C.]

Voornaam: [C.]

Geboortedatum: [...]

Geboorteplaats: /

Nationaliteit: Suriname

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,
- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,

binnen 30 dagen na de kennisgeving

#### REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

x 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum of verblijfstitel op het moment van haar arrestatie.

Betrokkene verklaart hier samen met haar vader bij haar stiefmoeder te wonen. Dat betreft [C.K.], van Franse nationaliteit. Zij is in het bezit van een E-kaart.

Zij heeft echter geen wettelijke band met haar stiefmoeder. Integendeel, uit het administratief dossier blijkt dat de aanvraag tot wettelijke samenwoning van haar stiefmoeder en haar vader werd geweigerd op 14.12.2021, omdat die enkel zou gericht zijn op het bekomen van een verblijfsvergunning.

De vader van betrokkene verblijft eveneens op illegale wijze in het land.

Bovendien moet opgemerkt worden dat uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat, hoewel de familierelatie tussen partners, maar ook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt aangenomen, dit niet het geval is in de relatie tussen ouders en volwassen kinderen, of tussen meerderjarige siblings. In *EZZOUHDI c. Frankrijk* (13 februari 2001), heeft het Europese Hof voor de Rechten van de Mens eraan herinnerd dat "de betrekkingen tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs zullen profiteren van de bescherming van artikel 8 zonder dat er sprake is van aanvullende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden". De betrokkene toont echter geen dergelijke aanvullende elementen van afhankelijkheid aan.

Een schending van art 8 EVRM bij een terugkeer wordt dus niet aannemelijk gemaakt.

Betrokkene verklaart niet dat ze medische of andere problemen voor terugkeer heeft. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dus evenmin aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13."

## 2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij zet haar middel uiteen als volgt:

"Eerste onderdeel,

*De beslissing neemt als rechtsgrond artikel 7, 1° en duidt dan met een kruisje aan: ‘wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten’.*

*Artikel 7 Vreemdelingenwet houdt niet in dat niet onderzocht dient te worden of verzoekster op basis van meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag aanspraak kan maken op verblijf, minstens op een verbod op een bevel. De eerste alinea van artikel 7 Vreemdelingenwet stelt dit uitdrukkelijk. Er dient zelfs wanneer een bevel ‘moet’ afgegeven worden, gemotiveerd te worden dat verzoekster geen aanspraak kan maken op meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag.*

*Zo is niet onderzocht of verzoekster op een andere basis een verblijfsrecht heeft. Deze motivering is niet aanwezig, zodat artikel 7 en de motiveringsplicht geschonden zijn.*

*Tweede onderdeel,*

*Echter, artikel 2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt [...]:*

*“Wordt toegelaten het Rijk binnen te komen de vreemdeling die houder is:*

*1° hetzij van de documenten die vereist zijn krachtens een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit;*

*2° hetzij van een geldig paspoort of van een daarmee gelijkgestelde reistitel, voorzien van een visum of van een visumverklaring, geldig voor België, aangebracht door een Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger of door een diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt. (...).”*

*Artikel 2 van de Vreemdelingenwet geeft verschillende gronden op basis waarvan een vreemdeling tot het Rijk kan worden toegelaten, een geldig visum is er slechts één van.*

*De bestreden beslissing miskent de mogelijkheid om op basis van de documenten genoemd onder 1° toegang tot het Rijk te verkrijgen.*

*Dit is simpelweg op te maken uit het feit dat er in de bestreden beslissing op geen enkele manier naar wordt verwezen.*

*De materiele motiveringsverplichting en het zorgvuldigheidsbeginsel zijn derhalve geschonden.”*

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven weergeeft op basis waarvan deze is genomen. Zo worden zowel de juridische als de feitelijke motieven vermeld. Allereerst wordt gemotiveerd dat verzoekster bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten met toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, omdat zij niet in het bezit is van een geldig paspoort en een geldig visum of geldige verblijfstitel. Verweerder motiveert vervolgens dat verzoekster verklaart in België te verblijven bij haar vader en stiefmoeder, die de Franse nationaliteit bezit. Hij wijst er echter op dat verzoekster geen wettelijke band heeft met haar stiefmoeder. Hij stelt vast dat de aanvraag tot wettelijke samenwoning van verzoeksters vader en stiefmoeder geweigerd werd op 14 december 2021, omdat deze enkel is gericht op het verkrijgen van een verblijfsvergunning. Hij merkt op dat verzoeksters vader eveneens op illegale wijze in België verblijft en wijst er bovendien op dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) een bescher-menswaardig gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen, alsook tussen meerderjarige broers en zussen, niet wordt verondersteld. Om een dergelijke relatie te bewijzen, dienen aanvullende elementen van afhankelijkheid te worden aangetoond. Hij motiveert dat verzoekster geen dergelijke aanvullende elementen van afhankelijkheid aantoont. Hij stelt dan ook dat er geen sprake is van een schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) bij een terugkeer naar het land van herkomst. Hij wijst er daarnaast op dat verzoekster niet aangeeft dat ze medische of andere problemen heeft die een terug-keer naar Suriname verhinderen, waardoor volgens hem ook geen sprake is van een schending van artikel 3 van het EVRM.

Deze motivering is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoekster in staat om te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

In de mate dat verzoekster aangeeft dat het bestreden bevel niet is gemotiveerd in het licht van *“meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”* en uit dit bevel niet blijkt dat er is onderzocht of zij op een andere basis verblijfsrecht heeft, gaat zij voorbij aan de motieven dat zij niet beschikt over een geldig visum of een geldige verblijfstitel en dat de tenuitvoerlegging van het bevel niet in strijd is met de artikelen 3 en 8 van het EVRM. De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt bovendien niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet *“verder”* te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing *“het waarom”* of *“uitleg”* dient te vermelden. Verzoekster geeft ten slotte ook niet aan dat er alsnog enige grond bestaat op basis waarvan zij verblijfsgerechtigd is of dat in haar geval andere bepalingen uit een internationaal verdrag spelen die in het gedrang zouden kunnen komen, zodat een voldoende belang bij haar kritiek ook niet blijkt.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, blijkt niet.

2.3. Waar verzoekster de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Het redelijkheidsbeginsel, dat enkel kan spelen waar de overheid beschikt over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid, staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden beoordeeld in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster wordt bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

*“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :*

*1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”*

Nergens kan uit blijken dat verzoekster werd toegelaten of gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in België, of om er zich te vestigen. Verzoekster betwist de vaststelling ook niet dat zij in België verblijft zonder een geldig paspoort en een geldig visum of geldige verblijfstitel. Zoals reeds werd gesteld, heeft verweerder verder onderzocht of (de tenuitvoerlegging van) een bevel om het grondgebied te verlaten in strijd is met de artikelen 3 en 8 van het EVRM, maar geoordeeld dat dit niet het geval is. Verzoekster gaat niet in op deze beoordeling en haalt deze zodoende niet onderuit. Zij slaagt er niet in aan te tonen dat haar onterecht bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten met toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en evenmin dat er *“een andere basis”* zou bestaan op basis waarvan zij alsnog verblijfsgerechtigd zou zijn, zodat ook niet kan blijken dat een onvoldoende of onzorgvuldig onderzoek ter grondslag ligt aan het bestreden bevel.

Verzoekster wijst er vervolgens op dat er nog andere documenten voor binnenkomst op het Belgische grondgebied worden genoemd in artikel 2 van de Vreemdelingenwet. Volgens haar miskent verweerder de mogelijkheid om toegang te verkrijgen tot het Belgische grondgebied op grond van de documenten genoemd onder 1° in dit wetsartikel, dit zijn *“documenten die vereist zijn krachtens een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit”*. Verzoekster maakt echter helemaal niet aannemelijk dat zij houder is van dergelijke documenten. Zij maakt dus evenmin aannemelijk dat verweerder daarmee rekening had moeten of kunnen houden bij het nemen van de bestreden beslissing. Met haar louter theoretisch betoog toont zij niet aan welk belang zij heeft bij het aanvoeren van deze kritiek.

Verzoeksters betoog laat niet toe vast te stellen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze.

Een schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel of het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.4. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.5. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de formele en de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij verstrekt volgende uiteenzetting bij haar middel:

*“Eerste onderdeel,*

*Er wordt een termijn gegeven van 30 dagen om het grondgebied te verlaten.*

*De beslissing vermeldt geen wettelijke grondslag voor het verlenen van deze termijn.*

*Zelfs zo zou aanvaard worden dat de beslissing in verband met de termijn steunt op artikel 74/14 vreemdelingenwet, dan nog dient aangetoond te worden op grond van welk onderdeel van artikel 74/14 vreemdelingenwet, de afwijking steunt.*

*Reeds om die reden dient de beslissing vernietigd te worden daar ze de formele motivering schendt.*

*Tweede onderdeel,*

*Zelfs zo er toepassing zou kunnen gemaakt worden van één van de mogelijkheden van artikel 74/14 vreemdelingenwet moet die afwijking op zich gemotiveerd worden.*

*Vermeld artikel bepaalt immers dat er van de termijn van dertig dagen ‘kan’ van afgeweken worden, zodat het om een discretionaire bevoegdheid gaat en niet om een verplichte toepassing. Deze discretio-naire bevoegdheid vereist een concrete, specifieke en afdoende motivering. Dit is niet het geval. De beslissing hanteert een automatische toepassing.*

*Verzoekster verwijst in dit verband naar het UDN-arrest RvV n° 168 653 van 30 mei 2016 waarbij in verband met toepassing van een ander onderdeel van hetzelfde artikel 74/14 § 3 (met name 1° en 3°) de schending van de zorgvuldigheidsverplichting werd aanvaard en gesteld wordt dat voor toepassing van artikel 74/14 §3, 1° en 3° (risico op onderduiken; gevaar voor openbare orde) na ‘een zeer zorgvuldig en individueel onderzoek’ en dat voor het criterium ‘risico op onderduiken’ het motief dat betrokkene geen officieel adres in België heeft ‘voorkomt als een stereotiepe motivering en in elk geval geen blijk geeft van een voldoende zorgvuldig onderzoek naar de ernstige en objectieve elementen die in hoofde van de verzoeken zouden wijzen op een risico dat hij zou onderduiken.’*

*In die zaak heeft de RvV de schorsing bij UDN bevolen omdat zij van oordeel was dat artikel 74/14 §3, 3° vreemdelingenwet geschonden was. Verzoekster sluit zich aan bij die zienswijze en meent dat de gehanteerde principes van zorgvuldig en individueel onderzoek, evenzeer in casu opgaan.”*

2.6. Wat betreft de ingeroepen schending van de formele en de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel, wordt in eerste instantie verwezen naar de uiteenzetting in het eerste middel.

Verzoekster betoogt dat de bestreden beslissing geen wettelijke grondslag vermeldt voor het verlenen van een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Verder stelt zij dat verweerder sowieso moet aantonen op grond van welk onderdeel van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet de afwijking steunt.

Verzoekster verwijst aldus zelf naar artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt:

*“§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.*

*[...]*

*§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :*

*1° er een risico op onderduiken bestaat, of;*

*2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;*

*3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of;*

*[...]*

*5° het verblijf van de onderdaan van een derde land werd beëindigd of ingetrokken met toepassing van de artikelen 11, § 2, 4°, 13, § 4, 5°, 74/20 of 74/21, of;*

*6° het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, of werd als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2.*

*In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”*

Zoals aangestipt, verwijst verzoekster zelf naar deze bepaling zodat zij niet kan voorhouden hiervan niet op de hoogte te zijn. Hiermee is reeds voldaan aan het normdoel van de formele motiveringsplicht.

Verder blijkt uit de bestreden beslissing dat verweerder hierin de wettelijke termijn van maximum 30 dagen heeft toegepast, zonder hiervan af te wijken. Er is dus, in tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, geen sprake van een afwijking van de termijn van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet, zodat ook niet valt in te zien waarom hierover uitdrukkelijk diende te worden gemotiveerd. Om deze reden is de verwijzing naar het arrest van de Raad in de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid waarin wel sprake was van een dergelijke afwijking ook niet relevant, en dit nog daargelaten het gegeven dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben.

Met haar uiteenzetting toont verzoekster andermaal geen schending van de formele en de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel aan.

2.7. Verzoekster voert in de aanvang van haar middel nog de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Zij laat echter na om in haar middel te concretiseren op welke wijze de bestreden beslissing deze wetsbepaling schendt. Dit onderdeel van het middel is, bij gebrek aan de vereiste toelichting, onontvankelijk.

2.8. Het tweede middel is, voor zover onontvankelijk, ongegrond.

2.9. In een derde middel voert verzoekster de schending aan van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest), van het hoorrecht en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Zij verwoordt haar middel als volgt:

*“Dat verzoekster het voorwerp uitmaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten.*

*Dat het Grondwettelijk Hof (arrest 43/2013) oordeelde dat een bevel onder de toepassing van Richtlijn 2004/83/EG valt en dat derhalve het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van toepassing is.*

*Dat art. 41 van het Handvest als volgt luidt:*

*1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.*

*2. Dit recht behelst met name:*

*• het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,*

*• het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim, de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.*

*3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.*

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.

Dat art. 41 van het Handvest van toepassing is op alle handelingen die worden gesteld in uitvoering van de Europese regelgeving waaronder zeker begrepen zijn de handelingen die voortvloeien uit de toepassing van richtlijnen.

Dat het feit dat gedaagde niet beschouwd kan worden als een Europese instelling geen afbreuk doet aan de toepassing van het Handvest.

In het arrest M.G en R.N tegen Nederland van het Europees Hof van Justitie dd. 10.09.2013 wordt gesteld dat de nationale recht een eventuele schending van het hoorrecht als volgt dient te onderzoeken (overweging 38):

Met betrekking tot de door de verwijzende rechter gestelde vragen moet worden opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (zie in die zin met name arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, Jurispr. blz. I-307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C-288/96, Jurispr.

blz. I-8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. I-9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80).

Dat verzoekster verwijst naar arrest 110832 van de RvV dd. 27.09.2013. In het verzoekschrift had de verzoekster het volgende middel opgeworpen:

*“Tweede Middel. Schending van de hoorplicht als algemeen beginsel behoorlijk bestuur.*

*Schending van art 41 EU Handvest grondrechten van de Europese Unie (2000/C 364/01). Verzoekende partij is van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat thans werd afgegeven, zowel in strijd is met de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, als met artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie luidt als volgt: (...). Het bevel kan gegeven worden door de minister of door zijn gemachtigde. Traditioneel werd gesteld dat de vreemdeling niet op voorhand gehoord dient te worden, noch kennis genomen te hebben van het dossier, nu de hoorplicht, als algemeen beginsel van het behoorlijk bestuur, geen toepassing zou vinden in het Vreemdelingenrecht. Deze stelling moet echter worden herzien t.g.v. de inwerkingtreding op 1 december 2009 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, waarvan artikel 41 “Recht op behoorlijk bestuur”, lid 2, a) bepaalt dat dit recht inhoudt “het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen”. Volgens artikel 41, lid 1 is dit artikel strikt genomen alleen gericht tot de instellingen van de Europese Unie en verplicht het dus niet de lidstaten.*

*Krachtens de toelichting bij artikel 41 is het recht op behoorlijk bestuur evenwel door de rechtspraak van het Hof van Justitie en van het Gerecht van eerste aanleg erkend als een algemeen rechtsbeginsel, zodat het als dusdanig kan worden ingeroepen.*

*De vreemdeling kan vragen dat de belangrijkste elementen van de verwijderingsbeslissing, met inbegrip van de informatie m.b.t. de rechtsmiddelen, schriftelijk of mondeling worden vertaald in een taal die hij begrijpt of waarvan men redelijkerwijze kan veronderstellen dat hij die taal begrijpt; dit wordt uitdrukkelijk vermeld in de beslissing (art. 74/18 Vw ). Verzoekende partij is dan ook van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat haar thans automatisch betekend werd, diende te worden vooraf-gegaan door een gehoor. In casu werden artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de hoorplicht manifest geschonden.”*

*Dat in casu de Raad als volgt motiveerde op het middel:*

*“2.2.2. Verzoekster betoogt dat een verhoor het bevel om het grondgebied te verlaten had moeten voorafgaan. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat verzoekster wordt bevolen om het Schengengrondgebied te verlaten, omdat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Dit inhoudelijke motief dat aan de basis ligt van de beslissing wordt door verzoekster niet betwist. Verzoekster zet in zijn verzoekschrift niet uiteen welke argumenten hij wenst aan te brengen in het kader van zijn “hoorrecht” dat van enige invloed kan zijn op de wettigheid van de bestreden beslissing.*

*Het tweede middel is ongegrond.”*

*Dat verzoekster nog verwijst naar arrest nr. 126 158 van 24 juni 2014 in de zaak RvV 154 674/II, Valderrama Correa t. Belgische Staat, waar de toepassing van het hoorrecht grondig in uiteengezet wordt. Dat de Raad derhalve de toepassing van art. 41 van het Handvest per definitie niet uitsluit en uit de bewoordingen van de motivering kan zelfs afgeleid worden dat de Raad wilde ingaan op de toepassing van art. 41 van het Handvest doch de verzoekster verzuimd had enige concrete elementen aan te voeren die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.*

*Dat verzoekster bij het inroepen van een schending van art. 41 van het Handvest dient over te gaan tot de vermelding van de elementen die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.*

*Welnu verzoekster verwijst naar het vierde middel van dit verzoekschrift en naar de feitelijke omstandigheden. Moest verzoekster gehoord zijn dan had zij kunnen opwerpen dat met haar gezins- en familiale toestand rekening dient gehouden te worden.*

*Er is met deze gezinssituatie totaal geen rekening gehouden in de beslissing tot bevel.*

*Verzoekster had kunnen wijzen op de noodzaak om een proportionaliteitsafweging te maken in het kader van artikel 8 EVRM.*

*Wanneer verzoekster de mogelijkheid zou gehad hebben in het kader van het hoorrecht vermelde gegevens in te brengen dan zou de beslissing er mogelijk anders hebben uitgezien.*

*Doordat verzoekster deze juridische en feitelijke argumentatie, welke ook een deel kan uitmaken van haar "administratieve verdediging", niet heeft kunnen overmaken en doordat deze argumentering had kunnen leiden tot een andere beslissing heeft gedaagde het hoorrecht zoals vastgelegd in art. 41 van het Handvest geschonden.*

*Dat de beslissing dient te worden vernietigd om reden van schending van het hoorrecht op zich, minstens op basis van de schending van het hoorrecht verbonden met artikel 74/13 vreemdelingenwet en art. 8 EVRM.*

*In ieder geval kan het "verhoor" dat heeft plaatsgevonden bij de politie PZ Regio Turnhout niet als een ernstige vervulling van het hoorrecht beschouwd worden nu de politieagenten in kwestie zich zéér onredelijk opgesteld hebben en verzoekster zich verder in deze lijn zelfs volledig diende uit te kleden om een zogenaamde volledige foullering mogelijk te maken.*

*Er is verzoekster op geen enkel moment meegedeeld dat het "verhoor" gekaderd diende te worden in het voornemen een bevel om het grondgebied te verlaten, te nemen.*

*Redenen waarom het hoorrecht geschonden is door de verwerende partij."*

2.10. In een vierde middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, van de artikelen 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij zet haar middel uiteen als volgt:

*"Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening wordt gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen.*

*Een bevel is een verwijderingsmaatregel.*

*In de bestreden beslissing is op geen enkele wijze rekening gehouden met de gezins- en familiale toestand van verzoekster.*

*Verzoekster heeft een reëel gezinsleven met haar vader, halfbroers en halfzus. Ook onderhoudt verzoekster intensieve familiale contacten met haar stiefmoeder. Dit temeer nu de moeder van verzoekster reeds in 2010 overleden is. Zij heeft aldus geen andere familieleden meer behalve deze die zich allen in België bevinden.*

*Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat verwerende partij op de hoogte was van deze gezinssituatie en van de volledige familiale toestand van verzoekster. De halfbroers en halfzus van verzoekster worden immers nergens in de bestreden beslissing vermeldt. In ieder geval had verwerende partij hiervan op de hoogte kunnen zijn als verzoekster omstandig zou gehoord geweest zijn en had zij er bijgevolg rekening mee moeten houden, minstens moeten motiveren waarom er geen rekening mee zou moeten gehouden worden.*

*Artikel 74/13 vreemdelingenwet is niet opgenomen in de beslissing. Er is geen enkele overweging opgenomen met betrekking tot de criteria opgenomen in dit artikel.*

*Algemeen dient bovendien een proportionaliteitsafweging te geschieden op basis van artikel 8 EVRM.*

*Een proportionaliteitsafweging houdt in dat de belangen van de Belgische Staat concreet en genuanceerd worden afgewogen tegen de belangen van verzoekster. Dergelijke afweging is totaal afwezig in de bestreden beslissing.*

*De beslissing over het gezinsleven is aldus eenzijdig en dan nog onvolledig nu de halfbroers en halfzus niet vermeld worden, beoordeeld vanuit de situatie van verzoekster.*

*De motivering met betrekking tot artikel 8 EVRM kan niet aanvaard worden als een redelijke en zorgvuldige motivering. Er worden met name geen specifieke elementen met betrekking tot verzoeksters gezinsleven vermeldt. Verweerder beperkt zich tot een stereotiepe motivering en volhardt dan met de bepalingen van artikel 74/13 Vreemdelingenwet rekening gehouden te hebben.*

*Deze motivering is niet ernstig.*

*Er heeft immers geen grondig onderzoek met betrekking tot verzoeksters gezinsleven plaatsgevonden.*

*Met andere woorden werd de bestreden beslissing genomen zonder dat op dat moment een nauwkeurig onderzoek in het licht van artikel 8 EVRM heeft plaatsgevonden.*

*Verweerder is niet overgegaan tot een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van het dossier van verzoeker en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. Er heeft een verhoor plaatsgevonden op 26.03.2022 afgenomen door de politie van PZ Regio Turnhout. Voor zover uit dit loutere 'verhoor' al een daadwerkelijk onderzoek van de verklaringen van de verzoekster zou kunnen blijken, werd de bestreden beslissing genomen zonder dat op dat moment een nauwkeurig onderzoek werd gevoerd naar verzoeksters recht op bescherming in het licht van de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Een zorgvuldig onderzoek moet uiteraard gevoerd worden voorafgaand aan de beslissing om verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten, op te leggen. Verweerder schendt zowel het zorgvuldigheidsbeginsel als het redelijkheidsbeginsel door slechts over te gaan tot een stereotiepe motivering zonder concrete elementen van onderhavig dossier ten berde te brengen."*

2.11. Deze middelen worden, gelet op hun verknochtheid, samen behandeld.

2.12. Voor wat betreft de ingeroepen schendingen van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, kan dienstig worden verwezen naar de voorgaande bespreking. Hieruit blijkt ook reeds dat in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten wel degelijk een motivering is opgenomen met betrekking tot de elementen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, met name met betrekking tot het gezins- of familieleven en de gezondheidstoestand.

Voor zover verzoekster nog van mening is dat de motieven van de bestreden beslissing stereotiep zijn, kan zij evenmin worden bijgetreden. De concrete motieven getuigen er immers net van dat haar individuele omstandigheden in rekening zijn gebracht. Bovendien dient te worden geduïd dat zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de voormelde wetsbepalingen wordt – opnieuw – niet aannemelijk gemaakt.

2.13. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."*

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is een bepaling die erop is gericht te waarborgen dat (de gemachtigde van) de minister c.q. de staatssecretaris, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing naar behoren rekening houdt met welbepaalde omstandigheden en fundamentele rechten, zijnde het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Deze drie te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklink in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 7 (onder meer eerbiediging van het familie- en gezinsleven) van het Handvest, evenals in de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Verzoekster geeft niet aan dat zij minderjarige kinderen heeft met wiens hoger belang rekening had moeten worden gehouden en betwist verder ook niet dat zij geen gezondheidsproblemen heeft die haar verwijdering van het grondgebied in de weg kunnen staan. Zij betoogt wel dat verweerder ten onrechte geen rekening heeft gehouden met haar gezinsleven, zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

*"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie."*

*2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."*

Verzoekster beroept zich op een beschermenswaardig gezins- of familieleven met haar vader, stiefmoeder, halfbroers en halfzus.

Verzoekster houdt allereerst onterecht voor als zou verweerder op geen enkele wijze rekening hebben gehouden met haar gezins- en familiale situatie. Zo kan in de motivering van de bestreden beslissing worden gelezen als volgt:

*"Betrokkene verklaart hier samen met haar vader bij haar stiefmoeder te wonen. Dat betreft [C.K.], van Franse nationaliteit. Zij is in het bezit van een E-kaart.*

*Zij heeft echter geen wettelijke band met haar stiefmoeder. Integendeel, uit het administratief dossier blijkt dat de aanvraag tot wettelijke samenwoning van haar stiefmoeder en haar vader werd geweigerd op 14.12.2021, omdat die enkel zou gericht zijn op het bekomen van een verblijfsvergunning.*

*De vader van betrokkene verblijft eveneens op illegale wijze in het land.*

*Bovendien moet opgemerkt worden dat uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat, hoewel de familierelatie tussen partners, maar ook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt aangenomen, dit niet het geval is in de relatie tussen ouders en volwassen kinderen, of tussen meerderjarige siblings. In EZZOUHDI c. Frankrijk (13 februari 2001), heeft het Europese Hof voor de Rechten van de Mens eraan herinnerd dat "de betrekkingen tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs zullen profiteren van de bescherming van artikel 8 zonder dat er sprake is van aanvullende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden". De betrokkene toont echter geen dergelijke aanvullende elementen van afhankelijkheid aan.*

*Een schending van art 8 EVRM bij een terugkeer wordt dus niet aannemelijk gemaakt."*

Verzoekster houdt vol dat er sprake is van een reëel gezinsleven met haar vader en dat zij daarnaast ook intensieve familiale contacten heeft met haar 'stiefmoeder'. Hiermee haalt zij de voormelde beoordeling door verweerder evenwel niet onderuit.

Verzoekster betwist niet dat haar vader ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing evenmin een wettig verblijf had in België. Zij legt wel een aanvraag voor die haar vader indiende voor de afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als ascendent van een minderjarig kind. Deze bijlage 19ter is echter opgemaakt op 5 april 2022 en dateert aldus van na het nemen van de bestreden beslissing. Verweerder kon hier geen rekening mee houden. Hiermee blijkt ook nog niet dat haar vader alsnog werd toegelaten tot een verder verblijf in België.

Bovendien heeft verweerder aangestipt dat in het geval van meerderjarige verwanten een beschermenswaardig gezins- of familieleven niet langer zonder meer wordt aangenomen. Verweerder wijst in dit verband op rechtspraak van het EHRM waarbij in deze situatie wordt vooropgesteld dat er sprake moet zijn van een bijzondere band van afhankelijkheid. Verzoekster betwist niet dat in haar situatie deze rechtspraak, en de vereiste van een bijzondere band van afhankelijkheid, toepassing vindt. Zij weerlegt de vaststelling niet dat zij geen dergelijke bijzondere band met haar vader heeft aangetoond.

Verzoekster betwist verder de motivering in de bestreden beslissing ook niet dat de registratie van de verklaring van wettelijke samenwoning die haar vader aflegde met mevrouw K.C., van Franse nationaliteit, werd geweigerd, omdat deze enkel was gericht op het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel. Verweerder kon in deze omstandigheden oordelen dat er tussen verzoekster en deze vrouw geen wettelijke band, en bij uitbreiding geen beschermenswaardig gezinsleven, blijkt. Het louter op algemene wijze voorhouden dat er sprake is van intensieve familiale contacten, die bovendien niet worden aangetoond, kan hierover niet anders doen oordelen.

Verzoekster betoogt verder dat verweerder geen rekening heeft gehouden met het gegeven dat zij in België ook nog twee minderjarige halfbroers en een minderjarige halfzus heeft. Zij stelt dat hierover geenszins wordt gesproken in de bestreden beslissing.

In het administratief dossier bevindt zich het administratief verslag van 26 maart 2022. Uit dit verslag blijkt dat verzoekster de kans werd gegeven om verklaringen af te leggen inzake haar gezinssituatie. In het verslag wordt vermeld dat verzoekster aangaf te verblijven bij haar stiefmoeder en dat ook haar vader, die illegaal in België is, op dit adres verblijft. Vervolgens wordt het volgende opgenomen: *“Betrokkene verklaart: wenst mat (sic) haar vader en stiefbroer in België een nieuw leven op te bouwen”*.

Aldus blijkt niet dat verweerder voor het nemen van de bestreden beslissing op de hoogte was van minderjarige halfbroers of een halfzus. Verzoekster heeft immers enkel gesproken over een stiefbroer. Verweerder heeft inderdaad ook niet gemotiveerd aangaande stiefbroers- of zussen, doch hij heeft er in de bestreden beslissing wel uitdrukkelijk op gewezen dat verzoekster geen wettelijke band heeft met haar stiefmoeder en dat de aanvraag tot wettelijke samenwoning die haar vader wenste aan te gaan met mevrouw K.C. werd geweigerd omdat deze enkel was gericht op het verkrijgen van een verblijfsvergunning. In deze omstandigheden, en waar bij het nemen van de bestreden beslissing evenmin concrete gegevens voorlagen van specifieke banden tussen verzoekster en mogelijke stiefbroers of -zussen, die trouwens ook actueel niet worden aangetoond, kan niet blijken dat het voor verweerder noodzakelijk was om nog concreet in te gaan op dergelijke banden.

Ook thans blijft verzoekster trouwens in gebreke mogelijke halfbroers en -zussen met naam te noemen en de nodige geboorteaktes voor te leggen die aantonen dat er sprake is van halfbroers of een halfzus. De Raad herhaalt in dit verband ook dat verzoekster op zich niet betwist dat de door verweerder aangehaalde rechtspraak van het EHRM, die inhoudt dat gelet op haar meerderjarigheid enkel nog kan worden gesproken van een beschermenswaardig gezinsleven met haar vader en diens eventuele gezinsleden voor zover er sprake is van bijzondere banden van afhankelijkheid, toepassing vindt in haar geval en dergelijke banden niet konden worden vastgesteld. Verzoekster toont, als meerderjarige, geenszins het actuele bestaan aan van bijkomende elementen van afhankelijkheid met haar vader, haar stiefmoeder of eventuele half- dan wel stiefbroers of -zussen. Het loutere gegeven dat zij zou samenwonen met haar stiefmoeder en vader, wat trouwens ook louter blijkt te steunen op de eigen verklaringen van verzoekster zonder dat in dit verband concrete bewijsstukken voorliggen, is onvoldoende.

Gelet op de voorgaande vaststellingen maakt verzoekster een beschermenswaardig gezins- of familieleven niet aannemelijk. Er kan bijgevolg ook geen sprake zijn van een noodzaak tot verdere belangenafweging of proportionaliteitstoets of van een positieve verplichting die rust op verweerder om dit gezinsleven te handhaven.

Verzoekster toont verder het bestaan van enig privéleven niet aan. Zij concretiseert op geen enkele wijze de sociale, persoonlijke of economische banden die zij hier zou hebben opgebouwd. Zelfs voor zover zij hier een sociaal netwerk heeft, toont zij nog niet aan dat zij bepaalde sociale banden heeft opgebouwd met de gemeenschap waarin zij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van haar sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, § 63). Bovendien herinnert de Raad er aan dat overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM in de situatie van vreemdelingen die nooit een definitieve toelating kregen voor een verblijf, het illegale/precaire verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding kan geven tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 8 april 2008, Nyanzi/Verenigd Koninkrijk; EHRM 4 december 2012, Butt/Noorwegen). Dergelijke zeer uitzonderlijke omstandigheden blijken in het voorliggende geval niet.

Gelet op wat voorafgaat, kan een schending van artikel 8 van het EVRM of van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet niet worden vastgesteld.

2.14. Verzoekster kan zich verder niet dienstig beroepen op een miskenning van artikel 41 van het Handvest. Uit de bewoordingen hiervan volgt immers duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67).

Niettemin dient te worden vastgesteld dat in zoverre verzoekster zich beroept op het recht om te worden gehoord dit recht wel integraal deel uitmaakt van de eerbiediging van de rechten van verdediging, die een algemeen beginsel van Unierecht uitmaken (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5

november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45). De Raad wijst er weliswaar op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas kan leiden tot nietigverklaring van de bestreden beslissing, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Verzoekster betwist op zich niet dat zij werd gehoord voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing. Zij betoogt evenwel dat dit gehoor niet kan worden beschouwd als een ernstige invulling van het hoorrecht. Zij stelt dat de politieagenten zich zeer onredelijk hebben opgesteld en dat zij zich volledig diende uit te kleden voor een fouillering. Zij betoogt verder dat haar nooit is duidelijk gemaakt dat dit verhoor heeft plaatsgevonden in het kader van de mogelijke afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De Raad stelt allereerst vast dat verzoekster zich beperkt tot loutere beweringen die niet worden gestaafd door enig begin van bewijs. Bovendien blijkt uit het administratief verslag van de politie dat haar de kans werd gegeven om verklaringen af te leggen inzake haar gezinssituatie. Zij heeft kunnen wijzen op haar vader en haar stiefbroer.

In elk geval is de Raad ook van mening dat verzoekster niet kan overtuigen dat zij nog dienstige gegevens had kunnen aanbrengen die van invloed konden zijn op het beslissingsproces. Verzoekster wijst op haar halfbroers en -zus, maar er werd reeds gesteld dat zij deze personen niet eens bij naam noemt in haar verzoekschrift, laat staan dat zij de nodige stavingstukken neerlegt waaruit een verwantschapsband tussen haar en deze personen blijkt. Verzoekster slaagt er ook niet in het bestaan van een daadwerkelijk beleefd en beschermenswaardig gezinsleven concreet aan te tonen (zie bespreking inzake artikel 8 van het EVRM).

Een schending van de rechten van verdediging of van het hoorrecht als algemeen beginsel van het Unierecht blijkt niet.

2.15. Verzoekster voert in de hoofding van haar middel nog de schending aan van artikel 3 van het EVRM, doch laat na om deze schending verder uit te werken. Zij concretiseert op geen enkele wijze waarom het bestreden bevel en de terugkeer naar Suriname een schending van artikel 3 van het EVRM met zich zouden meebrengen. Dit onderdeel van het middel is dan ook onontvankelijk.

2.16. Rekening houdend met wat voorafgaat, toont verzoekster met haar uiteenzetting niet aan dat de bestreden beslissing steunt op onjuiste feitelijke gegevens, dat hieraan een onzorgvuldige feitenvinding ten grondslag ligt of dat de motieven kennelijk onredelijk zijn. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel blijkt andermaal niet.

2.17. Het derde en vierde middel zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

### 3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

### 4. Kosten

Verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Enig artikel**

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS